

Handbal X-tra

HAND
BAL
.BE

Sofie Claes

Sofie Claes:
“Meer interesse
wekken voor G-
handbal”

Ze is 43 jaar, en als ze niet aan het werk is in het labo van een farmaceutisch bedrijf om te onderzoeken of medicamenten wel voldoen aan de kwaliteitsnormen, dan heeft ze zich gestort op een andere doelstelling, nl. meer handbalclubs overtuigen om ook G-sporters in hun ledenbestand op te nemen.

Sofie Claes vertelt eerlijk dat ze eigenlijk geen handbalachtergrond bezit, maar intussen klom ze van vurige vrijwilligster op tot bestuurslid bij HC Eagles Aarschot. Maar met een enthousiasme om bergen te verzetten, werd ze intussen ook G-coördinator van het project G-handbal binnen het VHV.

Van waar kwam jouw interesse om te trachten G-sport te integreren in het handbalwereldje?

Sofie Claes: “Ik heb twee zonen. De oudste is intussen 17 jaar en na een blessure bij het voetballen, ging hij na het lezen van een flyer meedoen aan een proeftraining in het handbal. Hij is intussen aan zijn 9de seizoen toe in het handbal en transfereerde van Aarschot naar Heist. Onze jongste is 14 jaar oud en is onderhevig aan heel wat handicaps: doof, motorisch verstoord en met een mentale beperking. En vermits hij ook dikwijls mee kwam kijken, wilde hij dat ook wel eens proberen.”

Vooraleer je de stap zette om enthousiast met G-handbal te beginnen, heb je je allicht eerst degelijk geïnformeerd?

“Dat klopt. Bij Uilenspiegel bleken ze inderdaad over een uitgebreide werking te beschikken. We zijn daar een training gaan volgen om de nodige handvaten te krijgen voor zowel het opstarten als de inhoud van een training. De kans om dat toe te passen bij Aarschot en om te kijken of onze Tuur in zo’n project kon stappen, was een mogelijkheid die we niet wilden laten liggen. We kregen daarin ook de steun van G-sport Vlaanderen en van de stad Aarschot. Want om te slagen, heb je natuurlijk ook een goede begeleiding nodig.”

Hoe begin je met zulke actie bij een club?

“In januari 2020 zijn we in Aarschot met de werking gestart. We hoorden even rond wie ervoor in aanmerking kwam. We gingen uit van het principe dat elk individu de kans moet krijgen om te testen of het iets was dat binnen de mogelijkheden van zijn beperking lag. We kwamen aan vier, soms vijf spelers”

Onvoldoende om een ploeg te vormen...

“Inderdaad, maar bij contacten met Uilenspiegel, Sint-Truiden of Heist beseften we al snel dat we daarin flexibel moesten optreden en dat er zeker niet altijd een volledige ploeg noodzakelijk was. We vragen af en toe onze JM 10 spelers of ze tegen onze G-sporters willen uitkomen, omdat de snelheid nog niet zo hoog ligt en ze qua mentale leeftijd op hetzelfde niveau zitten.

Op die leeftijd staat iedereen er nog voor open om samen te trainen met jongeren met een beperking. Die kinderen zien geen graten in een combinatie met hun ploegje.”

Is het niet moeilijk om samen te werken met jongeren met uiteenlopende beperkingen?

“We proberen dat op te vangen. Er is een verschil in begeleiding van kinderen met autisme, tegenover kinderen met een mentale beperking. Sommigen zijn sterk genoeg om al in een reguliere ploeg mee te doen. We moeten daar erg bedachtzaam mee omgaan, want iemand van 14 jaar met een lengte van 1m82 kan je moeilijk laten uitkomen tegen een JM-10 speler. Mensen met een motorische beperking kunnen zeker ook meedoen, op voorwaarde dat ze niet in een rolstoel aantreden. Bij Olse Merksem hebben ze dat geprobeerd, maar de tenen van een aantal jongeren zonder rolstoel waren niet bestand tegen kracht van de wielen van zulke rolstoelen.”

Wat is dan de uiteindelijke bedoeling?

“Het hoofddoel is dus te komen tot een G-handbal competitie. In het huidige seizoen zou zich dat moeten vertalen in de deelname aan een aantal toernooien, samen met een vijftal G-clubs. Op de Kids Day in november willen we daarvoor zeker ook promotie maken.”

Hebben jullie trainers met een specifieke opleiding voor G-sporters?

“Niet echt. Meestal krijgen we trainers die ook jeugdhandbalploegen ondersteunen. Maar ik zou willen pleiten om bij de trainersopleidingen onze sport ook eens te bekijken door een G-sportbril.

Wat wij ook al geleerd hebben, is dat we tijdens toernooien ook een ‘stille ruimte’ voorzien, want niet alle G-spelers kunnen goed om met het lawaai en de drukte van een toernooi en zij raken sneller geprikkeld. Wij introduceren dat dus tijdens toernooien en daarop kregen we heel wat positieve reacties.”

Krijgen jullie ook een positieve respons vanwege de clubs?

“Dat kan zeker nog beter. Te veel mensen hebben nog schrik om met een G-werking te beginnen. Het is dan ook moeilijk om de clubs te overtuigen, omdat ze meestal zelf niet genoeg weten hoe alles eruitziet en welke begeleiding ze daarvoor nodig hebben. Ze zien misschien ook nog te weinig hoe onze sport voor vele jongeren een uitlaatklep kan betekenen, waarvoor ze een andere aanpak nodig hebben dan de klassieke manier. We rekenen natuurlijk ook op de steun vanwege de VHV, bij wie Gerrit Vertommen trouwens ons project begeleidt als project-verantwoordelijke.”

Tekst: Marcel Coppens

Foto's: Sofie Claes

